

Leto 5. Štev. 11. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. nov. 8.

Marijine družbe.

Dobri in slabi vzgledi.

Prva in največja uničevalka, ki nam je iztrgala že toliko dobrih src, je slaba družba. Mladina si želi veselja in zabave, katere ji pač nihče ne brani. A to veselje mora biti čisto in nekaljeno. In tako veselje je doma le tamkaj, kjer se družijo dobra, blaga in poštena srca. Dekletu in mladiču, ki si iščeta družbe in zabave v kongregacijah, kjer se govori mnogo o lepem življenju in kjer se navaja mladina k Bogoljublju, tisti stariši lahko z mirnim srcem zro v bodočnost svojih otrok, saj kjer se zbirajo z imenom božjim, tam je Jezus sredi med njimi. „Kaj pomaga človeku, če si celi svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi“. Kako resnične so te Jezusove besede. In vendar se malo zmeni današnji svet za nje. „*Mi hočemo živeti, — mi hočemo uživati*“, tako kličejo tisti, ki hite proč od Boga, — tisti, ki jim je vera postranska stvar. Pa ne hite samo ti, ampak kakor hudournik, drve za njimi tudi vsi tisti, ki so jim veromlačneži uničili s svojimi hinavskimi besedami njih prejšnje lepe nazore. Pravijo, mi smo močni, zato si hočemo postaviti svoj lasten tempelj. Oh, ko bi vedeli, da stavijo svoje moči v svojo lastno pogubo, — ko bi se zavedli, da so prah i pepel! Prišel bo čas, ko bodejo — zrl nazaj v svoje preteklo življenje, — ko bodejo spoznali, kako jih je varalo.

„Nemirno je naše srce, dokler ne počiva v Tebi o Bog!“ pravi sv. Avguštín. In res! Kakor izgubljeni tavamo po tej solzni dolini, venomer hrepeneči po miru in sreči, ki nam je svet nikdar nemore dati. Dobri nas vabijo k sebi, iz njih nam govori Kristus: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in jaz Vas bom poživil!“ Naš dobri Pastir nam kliče: „Jokal bom, ako se mi ena mojih ovčic izgubi, iskal jo bom tako dolgo, da jo bodem našel!“

Sestre! Odgovorimo dobremu Pastirju na te njegove besede s trdno obljubo, da smo in ostanemo vedno njegove, če tudi bodo med trnjem iskale naše duše žar njegove ljubezni. Sestre, proč od poti, ki ne vodijo k Bogu, — neiščimo cvetja tam, kjer se skriva skrit gad med njim, čakajoč vsak hip svojih žrtev. Kako moramo dati cvetkam, ki jim je uničila nevihta — prejšnjo krasoto in nežnost — to nazaj, ko leže strte pred nami? Sestre! To so zašlim dušam podobne cvetke. Svet jim je uničil, vzel jim najdražje, — poštenje in čast. Noben, še tako topel solnčni žarek nemore prodreti v srce, ter mu dati nazaj tiste čiste solnčne sreče, v kateri je žarelo v času, ko je Evharistični Kralj našel odmev svoje ljubezni v njem. Sestre! Varujmo se slabe družbe, — ne hodimo za tistimi, ki niso na dobrem glasu, — izogibajmo se vsega, kar bi nas moglo pogubiti! *Viktorija Razlagova.*

Govor g. Zelko Ivana, dobrovniškoga kaplana v Bogojini, novembra 8. na širitelskom sestanki.

Dragi širitelje i drugi navzoči! Vsem so vam poznani krvavi dogodki v Španiji. Dva največšiva neprijatelja sta se poprijela v boji. Brezverstvo, brezbožen komunizem šče včiti krščanstvo. Kak belo nemre biti čarno, tak se tudi vera i brezverstvo nemreta spoprijateljiti, tak tudi bolševiški komunizem i krščanstvo ne. — *Boj v Španiji je gledalo dnéšnjega človeštva.* Ne samo v Španiji, nego po vsoj Evropi se bije boj med verov i neverov, boj na življenje i smrt. Šatanova roka je vužgala požar, ki se je razširo že na ves svet. Brezboštvo zametavle vse razodete bože istine, rüši cerkvene ustanove i razširjavle navuk brez Boga, brez vere v posmrtnost.

Ta brezbožna vojska ide po vsem sveti, po vsej državaj, po mestaj i tudi v vsakšo ves, po šolaj i zvüna nje. Pomagajo pa joj oni, ki toti ne želejo komunizma, a s svojov nemarnostjov, strašljivostjov, s svojov mlačnostjov i popuščanjom nikaj ne včinijo, da bi stavili te požar. I to so po velkoj večini katoličani.

Sami znate, da je tudi naša krajina že jako zastruplena od komunistične propagande, da tudi pri nas jako peša versko i jakostno življenje, da je razvüzdanost i pokvarjenost vsikdar vekša i za vnoge že nekaj ščista navadnoga. — Brezverstvo, v prvov vrsti bolševizem, je vseširo, na vsoj črti, v napadi, z vsov besnostjov se je vrgeo na krščanstvo i Cerkev, zato ar je krščanstvo največša ovira, da komunizem nemre zavladati po vsem sveti. Kak je tudi znano, so bolševiški brezverci pozvali svetovni kongres brezbožnikov za 7. febr. 1937. v Moskvo, gde se ma zbrati do 1600 članov iz 46 držav sveta, da s pomočjov i pod vodstvom tej pristašov mobilizira vse svoje sile po vsem sveti za boj proti Cerkvi.

Borba brezverstva proti veri i Cerkvi je tak stara, kak je staro krščanstvo. A žalibog je ta borba proti pečini Kristušovoj v zdajšnjem stoletji vsikdar ostrejša i je postanola vse bole javna

i si sama dala naslov: boj za pravice. Kristušov neprijateo - šatan - bole kak kda prle - napovedavle boj Kristušovomi kralestvi.

V toj strašnoj zmešnjavi so zdignoli glas naš najvišiši čuvar krščanstva - sv. Oča - viden Kristušov namestnik na zemli. - Kda je domovina v nevarnosti pred neprijatelom, nastane v domovini naednok mobilizacija. Vsi, ki so sposobni domovino braniti, stojijo pripravleni, vsakši na svojem mesti. Vsakši se zgene i po svojoj moči skrbi za obrambo domovine: vojaki na fronti, drugi doma. - Kristušovo kralestvo je zavolo mlačnosti krščenikov v nevarnosti. Zato so sv. Oča pozvali vse krščenike, naj se zbūdijo od mlačnosti, naj se zdigne vse verno lüstvo kak eden človek pod Kristušovov zastavov proti nekrščanskomi dühi i nekrščanskomi življenji, naj se s križom zaznamenüvani krščeniki pod vodstvom svojih püšpekov borijo za Kristušovo kralestvo na zemli. - Kak se pa naj mi v tom boji borimo za Kristušovo kralestvo? Več je pripomočkov i eden je tisk.

Moč i važnost tiska.

Eden plebanoš je šo na predganco i je etak začno: „Če bi bio jaz šatan.“ Lüdje so ga samo jako gledali, ka bo zdaji on je naprej pravo: „Ka mislite, ka bi včino z vami? Ali bi vas včio preklinjati Boga, Marijo, svěce? Ali mislite, da bi vas napelavao na krajo, laž, na poboje, na bitje? Ali mislite, da bi vam priporačao pijanstvo, razvüdanost? Ali mislite, da bi sejao med vami svajo i kreganje? Ne, nego nekaj drügoga bi napravio. Naročo bi vam slabe časopise. Zadosta bi bilo. Slabi tisk bi vse opravo namesto mené. Iz vas bi napravio: preklinjevalce, tovaje, nečistnike, morilce...“ Iz toga vidimo moč tiska. Tisk z lehkotov napravi to, ka vnogi lüdje ne bi mogli včiniti.

Ka mislijo od tiska brezverci?

Moči tiska se zavedajo posebno brezverci i neprijatelje sv. Cerkve. Vzemimo na primer Rusijo. Že od samoga začetka komunistične revolucije je ruska vlada polagala velko važnost ravno na tisk. Znala je, ka tisk napravi iz lüdi. Ves tisk je vzela pod ostro nadzorstvo komunistične stranke. Po statistiki, ki jo prinaša moskovski list „Ekonomičeskaje Žizn“, izhaja v Sovjetskoj Rusiji 5400 listov, ki izidejo v 35 milijon izvodaj. Leta 1931. je bilo vödanih 53.000 knjig v 835 milijon izvodaj.

Slab tisk je kak tisti neprijateo, od šteroga pravi sv. evangelij, da je prišeo v noči i posejao kokoj med pšenico. Tiho, tak da nišče ne opazi i zastrupla svoje čitatele. Nikaj ne pove, nikaj ne pokaže, gde se skrivle reč, ki nosi v sebi žalec, s šterim zapiči i se zasadi v düšo.

Dober tisk.

Kak je slab tisk padec i pogüba vnogih, tak je dober tisk vstajenje i življenje vnogih. Nekak je napisao, da je dober tisk nekše vrste osmi sakrament. Zaistino, po dobrom tiski pridejo milosti i dobrote za düšo i jo v dobrom vtrjavlejo. Blagoslovljeni

je takši tisk, ki je vodnik i ne zvodnik, ki zida na pečino Cerkve i ne na pesek nevere.

Zdajšnji sv. Oča so posebno poudarili pomen dobrega tiska. Letos je bila v Rimi svetovna razstava katoličanskoga tiska. Tudi naši časopisi: Novine, Marijin list i Ograček — so bili na toj razstavi. Razstava je bila s tem namenom, da se važnost dobrega tiska poudari. Pri toj priliki so bila v Rimi tudi velka zborovanja, da bi se naj katoličanski tisk po vsem sveti kem bole razširo.

Pri drugoj priliki so sv. Oča ednomi velkomi francoskomi časnikari podarili zlato pero z rečmi: Vaše pero je več vredno, kak 100 jezero možov. To je papova reč, ki dobro kaže, kakše važnosti je dober katoličanski tisk.

Pred nedavnim je bila sestavljena statistika, kelko mi katoličanci damo v različne dobre namene: za siromake, tisk itd. Odstotek za tisk je strašno nisiki. Čudno, da se šče mi katoličanci premalo zavedamo važnosti tiska. Plebanoš Pierre L' Ermite pravi: „Katoličanci so pomen tiskà za 100 let zaspali.“ Jasno nam je teda, če nam sv. Oča pravijo, da mi naš penez bole pri Bogi naložimo, če damo za dober krščanski tisk, kak pa v kakši drugi dober namen, na pr.: za šole ali cerkve: „Zaman zidate šole i cerkve, če ne podpirate dobroga tiska.“

Širitelje,

prepričani sem, da vi z veseljom delate zã naš tisk, da se ne strašite trüda pri tom. Vsakša vaša reč izgovorjena za naš katoličanski tisk, je prava apoštolska reč - i vi s tem delate v dühi katoličanske akcije. - Sv. Oča so v svojoj okrožnici od KA posebno naglasili i naročajo püšpekomi: „Povejte vi vašim vernikom, ki delajo združeno z püšpeki i dühovniki v apoštolskom delovanji, da so oni bole kak drugi i kak kda inda: izvoljeno lüstvo, kralesko dühovništvo, sveto lüstvo, bože lüstvo, od šteroga guči sv. Peter (1 Petr. 2, 9). To vala tudi za vas, predragi! — Dnesden je ne zadosta, da bi samo neštetni delali za tisk. Vsakši je po svojoj moči dužen pomagati pri apoštolstvi krščanskoga tiska. Eden s perom, drugi z rečjov, z širjenjom i agitiranjom za naš tisk, ali pa bar s tem, da si ga naroči.

Potreba dobroga tiska je dnes tak velka, da če bi mi v Slovenskoj krajini ne meli svoj katoličanski tisk, bi ga morali ustanoviti. Hvala Bogi pa, da ga že mamó. Zato ga pa poštüjmo — poštüjmo ga v prvój vrstí zato, ar je katoličanski — poštüjmo ga pa tudi i podpirajmo, ar je v njem trüd onih, ki v njega polagajo düšo i svoje najbouše.

Dühovnik predga na tjedén samo ednok i to samo pou vöre, a časopis govori celi tjedén i den. Predgo poslüša samo par sto lüdi i to znotra cerkve, a zvüna cerkve — po cestaj i hišaj — po vseh krajaj predgajo neprijatelje sv. Cerkve po slabom tiski.

Če neprijatelje Cerkve verestüjejo, ali bomo mi prijatelje Cerkve spali?! Če neprijatelje Cerkve gučijo po svojem tiski, ali bomo mi mučali? Če se neprijatelje Cerkve pripravljajo na boj,

ali bomo mi na križ roke držali? Če se neprijatelje na nemo zapovid Moskve vsi pokorijo, ali nemamo mi ešče vekše dužnosti bogati na glas iz Rima? Ja, predragi, nam trbe močnih borcov, hitrih bežcov, ki bodo hitrejši kak komunistični agitatorje, nam trbe nevstrašenih delavcov, ki bodo znali prle kak komunisti raznesti naš tisk med lüdi.

Vsakše leto se zbirate na širitelske sestanke. To so za vas kak dühovne vaje, iz šterih idete okrepleni za nadalno borbo, gde se navdüšite za apoštolsko delo katoličanskoga tiska.

Mejte to zavest i idite s tov zavestjov na delo, da vi vršite važno delo pri obnovi sveta v Kristušovom dühi.

Ne pij!

Alkohol je najvekši vkanlivec na sveti. Nori desno i levo. Prej moč dava. I ta moč je takša, ka človeka v grabo vrže, ka ne more dugo delati, ka njemi slabo postane, ka njemi žalodec niti hrane ne prenese. So to ne dokazi, da alkohol moč jemle, ne pa davle!? Na prvi hip, kda spiješ edno kupico alkohola, se istina, čütiš nekam kuražnoga, ka bišvet z tečajov obrno; a sledkar pa te lastne noge ne držijo. Kde je te tvoja moč, štero si iskao v alkoholi? Alkohol malo gene krv, ta hitrej teče po žilaj, to je tista tak zvana moč, štero v začetki čütimo. A to je ne moč, to je samo močnejše bitje srca, ka dobiš tüdi brez alkohola, na priliko če bežiš. A konec je pa vsikdar otrüjenost. V alkoholi je tak malo hrane, da se sploj ne sme od toga gučati, ka hrani telo, ka njemi moč davle. Ešče največ hrane ma v sebi pivo. A ne alkohol, ki je vu pivu, nego cukar, šteri je vu njem hrani. Cukra 5% v pivu da nekšo malo moč, a to moč dosta falej dobim, če si cukar küpim i ga na drügi način brez alkohola potrošim. Da ka mi hasni cukar iz piva, teliko mi škodi alkohol iz piva. Gde je pa te moč?

Alkohol je to za človeče živce, ka je bič za konja, ali pa vojaška godba za otrüjene vojake. Po biči konj skoči i beži hitrej, a samo kratek čas, sledkar je tembole zmantrani. Ravnotak je pri vojaki, kda na glas godbe mašira. Dokeč čüje glas godbe, kuražno zdigavle noge, kak pa tej glasi henjajo, se ga loti vekša otrüjenost, kak jo je prle čüto. Zato piše Nansen: „Zdražliva sredstva - alkohol - ne dajo teli nikše hranilne moči i za tisto naprej dobleno moč, ka človek na en hip od njih dobi, sledkar drago mora plačati z nastalov otrüjenostjov.“

Cvetica čednosti v pokrajini Marche v Italiji.

Rozina Diotallevi se je rodila v Montemarciano pri Anconi v Italiji 16. aprila 1918. i je bila krščena na imena Marjeta, Rozalija, Josipina. Rodila se je ravno na veliki četrtek. Previdnost boža sama jo je določila za čuvarico tabernakla i za vodnico na poti trpljenja.

Nikaj posebno velikoga nej v svojem življenji napravila ta priprosta deklica v očeh navadnoga sveta. Do njene smrti jo je komaj poznal najvozkejši krog njenih someščanov. Svet jo je zametaval, ar njeno čelo ne nosilo kraljevske korone. Ne se potegüvala za posvetno čast ino slavo, za štero se plodi dende-nešnja moderna mladina. Poznal ino cenio pa jo je Bog, tisti Bog, šteroga je ljubila z vsem srcom device i z gorečnostjov mučenice i za šteroga je izpila grenko kupico trpljenja do zadnje kaplice. V tom njenom najpriprostejšem žrtvüvanji vsakdenešnjega življenja ino delüvanja, obžarjenom z globokov lübeznostjov, se je Rozina povzdignola na najvišji vrh krščanske dovršenosti ino

Č. br. RIBAŠ IVAN,
Drüžbe Jezušove, naš misijonar v Indiji.
(Glej stran 252)

vzvišenosti. „Naj pride boj, sküšnjava, smrt!“ To je bio glas te čiste düše, te zaročnice Kristušove, štera je svoje veselje ino radost iskala pri oltari i štera je v križi zajemala svojo moč, da se je lahko bojüvala proti posvetnim sküšnjavam.

Bila je tretjerednica i zavolo zvünredne milosti sv. Frančiška je mela v sebi veliko lübezen do svojega bližnjega. Bila je članica drüštva katoličanske ženske mladine, bila je poverjenica kät. drüštva Benjamine. Vršila je svoje poslanstvo s prošnjami, z rečmi i vzgledom. Z genjenostjov čtemo njeno življenje, tak preprosto pa vzvišeno, kakša so vsa boža dela. Što naj zara-zmi ves potek dühovne ino človeče drame, ki se je odigrala v srci te deklice. V cveti življenja, pa že tak bogata na čednostaj. Dosta je trpela düševno i telovno, bila je zapostavljena, zavržena,

telovno gingava i slaba, mela je nevernoga očo, pa vse mantre i trpljenje je prenašala z angelskim veseljem. Po velikom trpljenji je vmrla na Viuzem 20. apr. 1930. komaj 22 let stara.

Njeni pokop je bio veličasten. Kak je bila v življenji zapostavljena, tak je bila njena smrt poveličana. Njeni rojstni kraj Montemarciano je pri toj priliki začüto, da bo Rozina njegova nova patrona. Slava njene svetosti se je kak blisk raznesla po vsoj Italiji ino že v tujino.

Genlive so razne milosti, ki jih ljudstvo prejema po priprošnji te mučenice. Celo iz Braziliije poročajo, da so osebe po njenoj priprošnji znova dobile zgübleno zdravje.

Znova lahko vidimo, kak guči Bog po poniznoj ženi svojemi ljudstvi. Znova se je pokazalo kak Bog nedužno čistost više ceni, kak znanost ino človečo veličino. Vsem, posebno pa italijanskoj mladini, priporaća Rozina Diotallevi tabernakel, kak središće notrašnjega življenja, kak neobhodno potrebno za dosego najzvvišenejših idealov.

Iz italijanščine *Azzola Henrik*.

Vika Razlagova:

Mladina — spoštuj duhovnike!

Mnogokrat bi mogli verni krščanski stariši ponavljati svojim otrokom te „naslovne besede“, posebno tistim, ki so že izstopili iz šole. Dokler obiskuje otrok ljudsko šolo, se ni treba bati skrbnim starišem za svoje ljubljence, posebno ne za otrokov dušni blagor. Otrok verno zajema v sebe vse verske resnice in zlate nauke, ki mu jih polaga na srce dušni pastir. Dobri Kristusov namestnik skuša storiti vse, da vcepi že v nežno otroško dušo ljubezen do Boga in do vsega, kar vodi k Bogu. Razkriva mu resničnosti svete vere, ter mu ob enem razodeva vse lepe čednosti, ki morejo krasiti vsako dušo, katera hoče dopasti Bogu in ljudem. Najboljši angel varuh naših duš, učitelj in vodnik k lepemu čistemu in čednostnemu življenju je blag duhovnik — namestnik Kristusov.

Dandanes pa postaja mladina popolnoma drugačna! Komaj zapusti šolsko poslopje, že se ne zmeni več za plemenite besede in zlate nauke dobrega duhovnika. Neizkušena in polna slabosti hiti v življenje. Zaman so torej vsi mili nauki, katere jim je dajal duhovni oče, — zaman so vse lepe besede njegove.

Še jih je lepo število, ki se ravnaajo po njegovih navodilih, ki hodijo po potih čednosti. Pa žali Bog, — mnogo, premnogo jih je, ki jim je mila beseda Kristusovega namestnika, prazen klic, vpjočega v puščavi. Mladina drvi naprej kakor izgubljena, svoji nesreči v naročje.

Oh mladina! Saj ti nihče ne brani in ne želi vzeti sreče tvoje življenjske spomladi. Roža mladosti cvete samo enkrat v življenju. Veseli in raduj se! Trgaj si njeno cvetje, zdaj ko ti klije. A čuj draga mladina! „Le kdor mladost uporablja prav, le ta si sreče venec zvije“. Zato mladina, veseli se tako, da boš

lahko z srečo v duši zrla nazaj v svojih poznejših letih na svojo minulo mladost. Da ne bo tvoja mladost podobna „pohojeni gredi“, katero si sama pohodila s nečednim življenjem. Spomni se večkrat na plemenite besede svojega dušnega pastirja, ki je za tvojimi dragimi starši najboljši angel varuh tvoje nedolžnosti. Mladina moja! Hudobni svet te vabi v svoje mreže, nastavlja ti zanjke, v katere te želi vjeti, vabi te na cvetoče poljane nečistega veselja, na katerih ima skrivališče strupen gad, — da uniči tvojo življensko srečo v enem samem trenutku, ako nebož ostala čuječa stražarica in varhinja svoje nedolžnosti. „Mladina varuj se!“ V eni sami noči zamori mrzla slana nežni cvet, — ena sama zapeljiva beseda ti lahko zagreni celo življenje. Dokler je še čas, pomisli na vse tiste zlate besede in nauke duhovnikove in se ravnaj po njih. Naj postanejo zlata zrna, ki so vsajena na vseh potih tvojega življenja, — zlati sadovi najlepših čednosti naj vzklijejo iz njih! Mladina! Spoštujej duhovnike! Dokler boš spoštovala Kristusove namestnike, do takrat bo gorelo tvoje srce v čisti ljubezni do Boga. Ko bo pa začelo umirati v tebi spoštovanje do njih, ki so vodniki tvoje časne in večne sreče, takrat bo umrla v tebi tudi ljubezen do Boga — večne resnice. O mladina! Ko pa boš tavalala po svetu brez vere v Boga, takrat bo umrl v tvojem srcu tudi sladki mir srca!

Ker tvoja sveta vera je vodnica tvoje časne in večne sreče. Tvoja sveta vera ti je v bridkih urah tvojega življenja edini sladki up, v katerem boš našla tolažbo! Zato ljubi in spoštujej svojo sveto vero! Spoštujej nje, ki so glasniki in namestniki božjih večnih resnic! Ravnaj se po njihovih naukih, ako hočeš biti srečna časno in večno!

Zakaj se je prikapčo Marijkin Ograček k Marijinomi Listi?

Tak se je pitalo na širitelskom sestanki v Bogojini. Odgovor se je glasilo: „Priznajmo odkrito, da smo mladino zgubili. Naj pa rešimo ešče ka se da i naj se ne vrže doraščajoča po že doraščenoj, smo začeli izdavat Marijkin Ograček, list za mladino. Vse je lepo šlo naprej, dokeč nam poštna uprava ne prepovedala Ogračka z Marijinim Listom vküp pošilati z ednovistov poštninov. Gda nam je to prepovedala, smo mogli za Ograček posebno poštnino plačuvati i mesečno tristo dinarov zgubička smo meli. V duge ne smo smeli iti, zato smo združili oba lista. Združitev je pa tudi zato hvalevredna, ar skoro nega hiše, kde mladine ne bi bilo i zdaj z Marijinim Listom li pride toj do rok tudi Ograček. Gda pa pridejo bolši časi, bodo naši mladi gospodje ločili znova Marijkin Ograček od Marijinoga Lista i ga posebi vödavali za mladino. Daj nam Dete Marija, šteroga god svetimo te mesec 21-ga, kda je bilo v starosti treh let v cerkvi darüvano, da se to kemprle zgodi“.

Širitelje i vsi goreči Marijini častilci so to razlago urednikovo z velikim veseljom i popolnim zadovolstvom vzeli na znanje.